

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Zdeňka Stibrála a soudců JUDr. Ivy Hubáčkové a JUDr. Miroslava Stoklasy ve věci žalobkyně: **H S**, nar. **█**, bytem **█**, zast. Mgr. Michalem Krčmou, advokátem se sídlem Praha 1, Malá Štěpánská 1932, proti žalovanému: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, IČ 00025429, o **2,577.732,30 Kč s přísl.**, k odvolání žalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 9. března 2017, č.j. 17 C 168/2016 - 57,

t a k t o :

I. Rozsudek soudu prvního stupně **se** ve výroku o věci samé **m ě n í** tak, že o 100.708,70 Kč s příslušenstvím od 20. 3. 2017 do zaplacení **se žaloba z a m í t á**, jinak **se potvrzuje**.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyně náklady řízení před soudy obou stupňů ve výši 29.620,80 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám jejího právního zástupce.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem soud prvního stupně uložil žalovanému zaplatit žalobkyni 2,577.732,30 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % od 22. 6. 2016 do zaplacení, dále pak 14.810,40 Kč na náhradu nákladů řízení.

Podle odůvodnění se žalobkyně proti žalovanému domáhala zaplacení předmětné částky z titulu náhrady škody, která jí byla způsobena nezákonným rozhodnutím orgánů činných v trestním řízení. Uplatnila nárok 67.730,30 Kč jako náklady své obhajoby, dále imateriální újmu ve výši 2.500 000 Kč a částku 10.002 Kč za neodůvodněné průtahy.

Soud vyzval žalovaného usnesením ze dne 15. 11. 2016, č.j. 17 C 168/2016 - 31, dle § 114b o.s.ř., aby se ve lhůtě 30 dnů k žalobě vyjádřil a současně ho poučil o následcích nesplnění této výzvy vyplývajících z uvedeného zákonného ustanovení. Usnesení bylo žalovanému doručeno dne 28. 11. 2016. Žalovaný požádal dne 13. 12. 2016 o prodloužení lhůty do 31. 1. 2017, a této žádosti soud vyhověl usnesením ze dne 23. prosince 2016 usnesením č.j. 17 C 168/2016 - 42. Žalovaný podal dne 21. 12. 2016 vyjádření, ve kterém nárok neuznal, aniž by podání obsahovalo alespoň v základních obrysech vylíčení rozhodných skutečností, na nichž žalovaný staví svou obranu. Vyjádření k žalobě žalovaný doplnil podáním ze dne 14. 2. 2017. Soud při splnění podmínek § 114b o.s.ř., neboť žalovaný nedodržel lhůtu k podání řádného vyjádření k žalobě, a vyjádřil se až 14. 2. 2017, když lhůta pro podání vyjádření byla prodloužena do 31. 1. 2017, rozhodl rozsudkem pro uznání dle § 153a odst. 1 o.s.ř. O náhradě nákladů řízení rozhodl dle § 142 odst. 1 o.s.ř. podle procesního úspěchu žalobkyně ve věci.

Proti rozsudku podal žalovaný včas odvolání. Namítl, že nebyly splněné předpoklady pro vydání rozsudku dle § 153a o.s.ř. Vyslovil nesouhlas s tím, že by jeho vyjádření k žalobě ze dne 21. 12. 2016 neobsahovalo alespoň v základních rysech vylíčení rozhodujících skutečností. Uvedl, že mu dne 28. 11. 2016 bylo doručeno usnesení soudu, kterým byl vyzván k vyjádření se ve věci ve lhůtě 30 dnů. Dne 13. 12. 2016 požádal o prodloužení lhůty k vyjádření, protože o předmětné věci nemohl rozhodnout, neboť neměl k dispozici veškerou potřebnou dokumentaci, přestože byla vyžádána již dne 25. 11. 2016. Požádal o prodloužení lhůty k vyjádření do 31. 1. 2007 a předpokládal, že během této doby, kdy měly být chybějící dokumenty opatřeny, by mělo být o nároku žalobkyně rozhodnuto a žalovaný se mohl k žalobě kvalifikovaně vyjádřit. Vzhledem k tomu, že na jeho žádost nebylo ze strany soudu odpovězeno, musel se vyjádřit do 28. 12. 2016, kdy končila soudem stanovená lhůta. V tomto vyjádření jasně uvedl, že nárok neuznává a sporuje všechna tvrzení obsažená v žalobě s tím, že tvrzená škoda ani nemajetková újma nebyla jakkoliv prokázána. Za nespornou označil skutečnost, že žalobkyně u něj uplatnila nárok dne 21. 12. 2015 v částce, která je i žalována. Žalovanému bylo 10. 1. 2017 doručeno usnesení soudu prvního stupně, kterým byla následně lhůta k vyjádření prodloužena do 31. 1. 2017, usnesení bylo doručeno až 13 dní po uplynutí posledního dne původní lhůty. V návaznosti na to se žalovaný vyjádřil dne 14. 2. 2017. Dle žalovaného i jeho vyjádření k žalobě ze dne 21. 12. 2016 bylo nepochybně věcným a jasným vyjádřením ve smyslu neuznání nároku žalobkyně. Žalovaný tak nepochybně splnil výzvu dle § 114b o.s.ř., proto nebyly splněny podmínky § 153a o.s.ř. Na podporu svého tvrzení odkázal na nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1024/15. Následně předložil rozsudek MS v Praze ze dne 4. 5. 2017, č.j. 17 Co 126/2017-101, s tím, že se jedná o stejnou věc k otázce vydání rozsudku dle § 153a o.s.ř.

Žalobkyně v písemném vyjádření k odvolání vyvracela argumenty žalovaného v něm uvedené. Odkázala na dosavadní judikaturu Ústavního soudu ČR a Evropského soudu

pro lidská práva, kdy nelze akceptovat podmínky umožňující bezdůvodné protahování řízení pro absolutizované lpění na dosažení co nejspolehlivějšího poznání stavu věci. Pokud byla proto žalovanému stanovená lhůta, v níž má provést stanovený procesní úkon, a spojuje-li zákon s jeho zmeškáním určité, zřetelně formulované právní následky, nemůže být v rozporu s právem na spravedlivý proces postup soudu prvního stupně, který s těmito následky spojil procesní opatření, které zákon předjímá a vydal zákonný rozsudek pro uznání (rozsudek ESLP Buryška proti České republice ze dne 6. 5. 2008, č. 33 137 04). Soud postupoval v souladu s procesními předpisy a bylo na žalovaném, aby s mírou pečlivosti zvážil, v jakém rozsahu a jak aktivně bude postupovat v souladu s hmotnými i procesními normami na ochranu svého práva. Žalovaný byl řádně poučen a dle žalobkyně se tedy jednalo o určitou procesní pasivitu žalovaného. Za této situace soud prvního stupně, jinak postupovat nemohl a jeho postup byl předvídatelný. Navrhla potvrzení napadeného rozsudku.

Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek i řízení, které předcházelo jeho vyhlášení (§ 205, § 205b o.s.ř.), a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.

S ohledem na charakter napadeného rozsudku - rozsudek pro uznání - se odvolací soud zabýval pouze splněním podmínek pro takovýto postup k řízení. Z obsahu spisu se podává, že žalovaný byl vyzván usnesením ze dne 15. 11. 2006, č.j. 17 C 168/2016 - 31, aby se k podané žalobě vyjádřil ve lhůtě 50 dnů s řádným poučením, jak má jeho vyjádření vypadat (tj. kvalifikovaně) s přesným a konkrétním poučením jaké skutečnosti musí vyjádření k žalobě obsahovat. Současně byl poučen o následcích, pokud se ve stanovené lhůtě nevyjádří, případně v této lhůtě nesdělí, jaký vážný důvod mu v tom brání, tedy vydání rozsudku pro uznání. Z usnesení je tedy zřejmé, že lhůta pro vyjádření k žalobě nečinila 30 dnů, na které se žalovaný odvolává (a jak i mylně ovšem uvádí i soud prvního stupně, kde toto lze hodnotit pouze jako písařskou chybu). Usnesení bylo žalovanému řádně doručeno dne 28. 11. 2016, stanovená lhůta tedy nekončila dnem 28.12.2016, jak žalovaný mylně tvrdí, ale o 20 dní později. Je třeba souhlasit se závěrem soudu prvního stupně, že vyjádření k žalobě, které žalovaný soudu dodal, datované dne 21. 12. 2016 obsahuje pouze sdělení, že žalovaný nevznáší námitku podjatosti soudce ani námitku věcné či místní nepříslušnosti soudu a souhlasí, aby soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání (bod I.). Pod bodem II. uvedl, že žalobkyně se domáhá předmětné náhrady škody v souvislosti s vydáním nezákonného rozhodnutí v řízení vedeném u Okresního soudu v Kladně pod sp.zn. [REDAKCE]. Pod bodem III. učinil nespornou skutečnost, že žalobkyně uplatnila svůj nárok u něj dne 21. 12. 2015 v částce, jejíž výše je shodná s částkou žalovanou. Uvedl, že mimosoudní projednání nároku dosud nebylo meritorně ukončeno a lze ho očekávat v horizontu 60 dnů, kdy bude soudu zasláno doplnění vyjádření. Pod bodem IV. je uvedena věta, že žalovaný nárok neuznává a sporuje všechna tvrzení obsažená v žalobě, tvrzená škoda ani nemajetková újma nebyla žalobkyní prokázána, a proto žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Obsahem tohoto vyjádření tedy bylo neuznání nároku v plném rozsahu, rozhodně však neobsahovalo vylíčení skutečností, na kterých staví svou obranu, a to ani v základních rysech. Usnesením ze dne 23. 12. 2016 byla k žádosti žalovaného mu prodloužena lhůta pro podání vyjádření k žalobě do 31. 1. 2017 (dle jeho vlastního návrhu) a bylo doručeno žalovanému dne 10. 1. 2017, ještě v průběhu původně určené lhůty k vyjádření. Do konce lhůty, tj. 31. 1. 2017, která byla prodloužena výslovně a konkrétně do termínu o který žalovaný požádal, se žalovaný nevyjádřil, ale ani v této době nepožádal o další prodloužení lhůty k podání vyjádření, přestože měl další lhůtu 20 dnů. Jeho

vyjádření, resp. doplnění vyjádření ze dne 14. 2. 2017 bylo tedy podáno po uplynutí soudem stanovené lhůty. Jeho hlavním obsahem je výše plnění, o kterém žalovaný rozhodl, a to jak za věcnou škodu, tak i za újmu nemateriální s odkazem na příslušná zákonná ustanovení.

Z rekapitulace průběhu jednání jednoznačně vyplývá, že v souzené věci nedostál žalovaný své povinnosti ve smyslu § 114b odst. 1 o.s.ř. a soud proto nepochybil, když ve věci rozhodl dle § 153a o.s.ř. Žalovaný má v řízení postavení účastníka řízení v rovnocenné pozici jako žalobce, tedy je pouze na něm, jakým způsobem bude přistupovat k bránění svého práva. Vyjádření žalovaného z prosince 2016 zcela nepochybně není kvalifikovaným vyjádřením, neboť vyjma jediné věty, že uplatněný nárok neuznává a nemítá jeho neprokázannost, se k návrhu žalobkyně, který sestával ze tří samostatných nároků nevyjádřil. Současně přitom souhlasil, aby bylo jednáno ve věci v jeho nepřítomnosti. Nelze opominout také tu skutečnost, že žalovaný si zřejmě ani nevšiml, že lhůta pro vyjádření v původním usnesení soudu prvního stupně byla stanovena 50-ti denní, tedy není pravdivé jeho tvrzení, že mu tato uplynula dnem 28. 12. 2016, kdy ještě nebylo rozhodnuto o jeho žádosti o prodloužení lhůty.

Je třeba uvést, že postup předvídaný § 114b, o.s.ř. je zaměřen právě na řízení, která mohou být obtížnější a vyžadovat větší dokazování, o takovou věc by se nepochybně v souzené věci jednalo, když i vlastní meritorní řízení před žalovaným přesáhlo zákonem stanovenou lhůtu šesti měsíců o více než dalších šest měsíců, tedy žalovanému složitost sporu musela být nepochybně jasná. Nelze také přehlédnout, že žalobkyně u žalovaného nárok pro mimosoudní vyřízení věci uplatnila již 21. 12. 2015, žalovaný ovšem dle vlastního tvrzení žádal potřebné materiály pro posouzení nároku až dne 25.11.2016 (tvrzeno v odvolání), tedy prakticky rok po uplatnění nároku u něj. Pokud žalovaný přistupoval k uplatněnému nároku způsobem, jako v tomto řízení, nejedná se o případ, kterého se dovolává odkazem na rozhodnutí Ústavního soudu. Ten reagoval na situaci zcela opačnou, kdy žalovaný byl v řízení zcela jednoznačně aktivní a spolupracující. Stejně pak lze uvést i k rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. května 2017, č.j. 17 Co 126/2017 - 101, na který také žalovaný odkázal, když z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že v tamní věci bylo namítáno ze strany žalovaného nesplnění podmínek § 153a o.s.ř., neboť ve svém vyjádření k žalobě žalovaný požádal o prodloužení lhůty třicetidenní lhůty k vyjádření. V souzené věci žalovanému byla již původně poskytnuta lhůta k vyjádření 50-ti denní, tedy o 20 dnů delší, než je minimální lhůta stanovená zákonem, a než jak je běžně v praxi soudy využívána. Bylo rozhodnuto pozitivně i u žádosti žalovaného k prodloužení lhůty, a to do termínu, který sám žalovaný požadoval. V prodloužené lhůtě se žalovaný nevyjádřil vůbec, ale ani nepožádal z vážných důvodů o její případné další prodloužení, přestože k tomu měl dostatek časového prostoru. Žalovaný je při tom státním orgánem vybavený odborným aparátem, znalý dobře předmětnou agendu. Odvolací soud, tedy v postupu soudu prvního stupně dle § 153a o.s.ř. pochybení neshledal.

V průběhu odvolacího řízení však bylo účastníky postaveno najisto, že od rozhodnutí soudu prvního stupně došlo k té změně, že žalovaný žalobkyni zaplatil celkem částku 100.708,70 Kč, a to 60 708,70 Kč za náklady vynaložené na obhajobu a 40 000 Kč za nemateriální újmu, tedy částku, kterou sám hodnotí jako přiměřenou a odpovídající jejímu nároku. Z tohoto důvodu byl napadený rozsudek odvolacím soudem ve výroku o věci samé změněn dle § 220 odst. 1 písm. b) o.s.ř. tak, že v tomto rozsahu byla žaloba

zamítnuta, včetně příslušenství (ke zpětzvetí žaloby z důvodu plnění žalovaným nedošlo), ve zbytku byl v tomto výroku rozsudek jako věcně správný dle § 219 o.s.ř. potvrzen.

O náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů odvolací soud rozhodl dle § 224 odst. 2 o.s.ř., a tuto přiznal ve výši 29.620,80 Kč, (za řízení před soudem prvního stupně 14.810,40 Kč, shodně jako soud I. stupně, a za odvolací řízení za dva úkony právní služby po 5.820 Kč, 2× paušální náhrada nákladů po 300 Kč a 2.570,40 Kč jako 21 % DPH z odměny advokáta, celkem tedy za odvolací řízení 14.810,40 Kč).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku l z e podat dovolání do dvou měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2, o přípustnosti dovolání rozhoduje odvolací soud.

V Praze dne 12. července 2017

JUDr. Zdeněk S t i b r a l, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Kolářová Lenka